

Vypraveno

dne 22. 9. 2016

PRÍLOHA: Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1076r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 22. 9. 2016
podpis: [podpis]

MVCRP0158THZ

Z

V Praze 21. září 2016

Č. j.: MV-80077-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [jméno], nar. [datum], Moskva - Rusko, státní občan Ruské federace, trvale bytem [adresa] (dále též „žadatel“), právně zastoupen [jméno], advokátem, se sídlem AK Čechovský & Václavek s.r.o., Opletalova 25, 110 01 Praha 1, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 12. 4. 2016, č. j.: VS-1090/835.3/2-2015, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žadatel podal dne 20. 1. 2015 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 26. 2. 2015. Žadatel, státní občan Ruské federace, žije na území České republiky od roku 1994 na základě povoleného dlouhodobého pobytu, od roku 2000 na základě uděleného dlouhodobého víza, a trvalý pobyt mu byl povolen s platností od dne 19. 4. 2004. Dle jeho vyjádření žil v České republice již v letech 1981 až 1986, jako zástupce společnosti [jméno]. Je ženatý, manželství se státní občankou Ruska uzavřel v roce 1977. Má zletilého syna, který je rovněž ruským občanem, a žije s vlastní rodinou také v České republice.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 20. 1. 2015 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření

se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 19. 4. 2004, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky po dobu posledních 5 let skutečně zdržoval a realizoval pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 12. 2. 2016, který si v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky, tzn. znalost českého jazyka a základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických realitách České republiky s ohledem na svůj věk pak žadatel neprokazuje.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Dle posouzení Ministerstva vnitra žadatel prokázal podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky. Ačkoliv žadatel prokázal výši a zdroje svých příjmů za rok 2014, a v předchozích letech jeho důchod tvořily jen nízké částky, Ministerstvo vnitra vzalo v potaz výši doložených žadatelových celoživotních úspor, jakož i jeho prohlášení o výši důchodu manželky, s tím, že žadatel tudíž disponoval dostatkem finančních prostředků v celém rozhodném období 3 let.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky, dle níž žadatel v posledních 3 letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi, žadatel též splňuje.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Byť žadatel splnil podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství České republiky, ve vazbě na ustanovení § 13 odst. 2 ve spojitosti s § 22 odst. 3 tohoto zákona nelze žadateli státní občanství České republiky udělit.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 4. 2016, které bylo žadateli, resp. jeho právnímu zástupci, doručeno dne 12. 4. 2016, podal žadatel prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě dne 21. 4. 2016 blanketní rozklad, který doplnil podáním ze dne 22. 5. 2016, k němuž bylo připojeno též čestné prohlášení žadatele.

Žadatel v doplnění rozkladu označuje napadené rozhodnutí za nezákonné a za zcela nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle jeho mínění byla předmětná žádost o udělení státního občanství zamítnuta ze zcela neexistujícího důvodu a navíc přes to, že žadatel prokazatelně splnil veškeré zákonem stanovené náležitosti, což správní orgán sám zkonstatoval. Jediným důvodem zamítnutí žádosti tak bylo tvrzení, že by žadatel mohl představovat bezpečnostní riziko pro Českou republiku, které žadatel považuje za téměř směšné, nepravdivé a urážlivé, neboť nikdy nepůsobil proti zájmům České republiky, přičemž v tomto kontextu odkazuje na své shora zmíněné čestné prohlášení. Žadatel dále poukazuje též na své vysokoškolské vzdělání, na dlouhou dobu pobytu v České republice, jakož i na své aktivity v literární oblasti, kdy působí jako prezident Svazu ruský píšících spisovatelů a uvádí, že v uplynulých letech organizoval nezávislé mezinárodní literární festivaly. Namítá, že výrok postulovaný Ministerstvem vnitra je pro něho difamující a poškozuje jeho dobré jméno a pověst.

Pochybení správního orgánu prvního stupně spatřuje žadatel zejména v tom, že správní orgán v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu zcela nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Zároveň namítá, že odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 správního řádu naprosto nedostatečné, protože správní orgán neuvedl jediný důvod, proč by měl být žadatel považován za bezpečnostní hrozbu, a navíc pokládá odůvodnění napadeného rozhodnutí za nekoherentní. Dle jeho mínění správní orgán prvního stupně zjevně porušil zásadu legitimního očekávání, když „přes veškeré splnění podmínek účastníkem řízení jeho žádost zamítl, z důvodu, o kterém účastník řízení ví, že objektivně i subjektivně neexistuje“.

Vedle výše uvedených věcných výhrad vůči napadenému rozhodnutí žadatel v rozkladu vznáší i námitku procesní, dle níž mu v rozporu se správním řádem nebyla dána možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Má za to, že tak byl zcela zásadním způsobem zkrácen na svých právech, neboť nemohl

anticipovat negativní rozhodnutí, jež by mohl svým případným vyjádřením eventuálně zvrátit.

Na základě shora uvedených důvodů žadatel navrhuje, aby nadřízený správní orgán napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné a nezákonné zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z věcných rozkladových námitek lze dovodit, že dle názoru žadatele není postup správního orgánu prvního stupně v jeho případě legitimní s tím, že de facto nesouhlasí se závěry vyplývajícími ze získaných stanovisek bezpečnostních služeb, na jejichž základě žadatel představuje pro Českou republiku bezpečnostní riziko a která se dle jeho tvrzení zakládají na nepravdivých skutečnostech. Žadatel proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť dle jeho úsudku správní orgán prvního stupně dostatečně nezjistil skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, dále se domnívá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nespĺňuje obsahové náležitosti kladené na odůvodnění výroku rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu a navíc je nekoherentní. Dle jeho mínění se napadené rozhodnutí přiči téměř všem zásadám, jimiž je správní orgán povinen se řídit, jmenovitě pak uvádí zásadu legitimního očekávání formulovanou v § 2 odst. 4 tohoto zákona.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat nejprve následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Z citovaného ustanovení vyplývá, že k žádosti o udělení státního občanství České republiky, podané žadatelem starším 15 let, si Ministerstvo vnitra vyžádá stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky; tato stanoviska se nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné

zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

K námitce žadatele, že v napadeném rozhodnutí nebyl uveden jediný důvod, proč by měl být žadatel považován za bezpečnostní hrozbu pro stát, je nutno ve spojitosti s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky uvést, že na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *(Kodeks postępowania administracyjnego)*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *(Ustawa o obywatelstwie polskim)*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného shledal ministr vnitra neopodstatněnou námitku žadatele, dle níž nebyl seznámen s důvody, pro něž je považován za bezpečnostní hrozbu pro stát, tedy s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, jakož i námitku o zcela nedostatečném zjištění skutkového stavu věci. Dle názoru ministra vnitra tak nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V tomto kontextu ministr vnitra odmítá jako nedůvodnou rovněž žadatelovu domněnku, dle níž je odůvodnění napadeného rozhodnutí nekoherentní. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje vyhodnocení shromážděných podkladů a ve spojitosti s ustanovením § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky a v jeho mezích důvod zamítavého výroku. Z hlediska posuzování splnění veškerých zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž nevykazuje žádný vnitřní rozpor.

K výše zmíněné námitce žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu

zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že nezbytná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

V návaznosti na výše uvedené považuje ministr vnitra v posuzovaném případě za lichou námitku směřující vůči formálnímu procesnímu pochybení správního orgánu prvního stupně, kdy žadateli nebyla dána možnost vyjádřit se dle § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí. Ve spojitosti s interpretací citovaného ustanovení správního řádu ministr vnitra přitom odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že přestože jsou vady řízení podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, každá vada řízení nemusí způsobovat tento následek. Zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohl mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí (srov. např. rozsudek 9 Azs 59/2014-45 ze dne 3. 4. 2014, či rozsudek 2 As 60/2011-101 ze dne 15. 6. 2011).

Za stavu, kdy právní zástupce žadatele na vlastní žádost do správního spisu nahlédl dne 8. 3. 2016 a seznámil se s jeho obsahem, následně doložil listinné podklady týkající se žadatele požadované usnesením Ministerstva vnitra, a přitom, jak shora vysvětleno, stanoviska bezpečnostních služeb obsahující utajované skutečnosti nejsou součástí správního spisu, nemohlo jít o takové procesní pochybení správního orgánu, které by bylo způsobilé přivodit následek nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Dle názoru ministra vnitra lze shrnout, že v daném případě správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu v řízení tak, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to způsobem

a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu a požadavky uvedenými v § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra má za to, že správní orgán prvního stupně se v dané věci důsledně řídil zásadou ochrany veřejného zájmu, plně respektoval zásadu nestranného a rovného přístupu, jakož i zásadu legitimního očekávání. Zásada materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu byla tudíž v posuzovaném případě nesporně naplněna. K tomu ministr vnitra podotýká, že se zřetelem na význam institutu státního občanství Ministerstvo vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení nestranně a podrobně posuzuje veškeré shromážděné podklady a zevrubně zkoumá, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona státním občanství České republiky, a toliko v případě, kdy dojde ke kladnému závěru, rozhodne o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

V obecné poloze nadto pokládá ministr vnitra zároveň za vhodné v předmětné věci zdůraznit princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již i dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvláště pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do české společnosti, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

